

ventionens artikel 4. Danmark vil således som udgangspunkt ikke kunne yde diplomatisk bistand til en dansk statsborger, der opholder sig i et land, hvor vedkommende tillige er statsborger, hvis opholdsstaten modsætter sig dette.

I den svenske betænkning udtalte udvalget, at mulighederne for, at en stat kan yde diplomatisk bistand til en af sine statsborgere i den stat, hvor vedkommende tillige er statsborger, i realiteten afhænger af den anden stats gode vilje. På den baggrund konkluderede udvalget, at det er åbenbart, at dobbelte statsborgere befinder sig i en mere udsat position end personer, der alene er i besiddelse af ét statsborgerskab, og at dette er en negativ effekt af dobbelt statsborgerskab.

Udvalget i den norske betænkning bemærkede, at en potentiel konfliktsituation kan undgås ved, at en person med dobbelt statsborgerskab ikke besøger sit oprindelsesland, hvis et sådant besøg kan udgøre en sikkerhedsrisiko for vedkommende, og at det i den forbindelse er vigtigt, at vedkommende er bekendt med, at der kan forekomme en sådan risiko.

Sverige har i sit høringssvar understreget, at personer i forbindelse med, at de opnår svensk statsborgerskab ved naturalisation, vejledes om, at der kan forekomme situationer, hvor det ikke vil være muligt at yde diplomatisk bistand, såfremt vedkommende opholder sig i sit oprindelsesland.

6.3 Beskæftigelse i det diplomatiske korps

Diplomatiske relationer mellem stater er reguleret af FN's Wienerkonvention om Diplomatiske Relationer fra 1961. Danmark ratificerede den 2. oktober 1968 konventionen. En del af landene har i deres svar refereret til denne konvention. I forhold til, hvorvidt personer med dobbelt statsborgerskab kan beskæftiges i det diplomatiske korps, er landene stort set enige om, at det ikke er en hindring for sådan beskæftigelse, at en person er i besiddelse af dobbelt statsborgerskab. Flere af landene påpeger dog, at vedkommende person i sådanne situationer for at undgå en interessekonflikt ikke vil blive udstationeret i det land, hvor personen tillige er statsborger.

Finland påpeger, at landet i overensstemmelse med konventionens § 8, stk. 2, ikke accepterer, at en finsk statsborger, der også er statsborger i et andet land, er udstationeret på dette lands diplomatiske repræsentation i Finland. USA bemærker, at der som udgangspunkt ikke er et krav

om, at en person ikke må være i besiddelse af dobbelt statsborgerskab for at kunne få beskæftigelse i det diplomatiske korps, men at alle personer, der søger ansættelse, skal bestå et sikkerhedstjek, og at det faktum, at en person er i besiddelse af dobbelt statsborgerskab, kan medføre, at vedkommende ikke består det påkrævede sikkerhedstjek.

Udenrigsministeriet har over for Integrationsministeriet oplyst, at dobbelt statsborgerskab som udgangspunkt ikke er en hindring for beskæftigelse i det diplomatiske korps. I forbindelse med en persons ansættelse i Udenrigsministeriet undersøges det, hvorvidt vedkommende er dobbelt statsborger. Såfremt en person med dobbelt statsborgerskab ønskes udstationeret til det land, hvor vedkommende også er statsborger, er Danmark i overensstemmelse med artikel 8, stk. 2, forpligtet til at spørge det modtagende land, om landet vil acceptere, at den pågældende person udstationeres på den danske repræsentation i pågældende land. Såfremt det modtagende land modsætter sig dette, vil udstationering ikke kunne finde sted. Ligeledes vil udstationering til en udenlandsk repræsentation i Danmark af en person med dobbelt statsborgerskab, hvoraf det ene er dansk, forudsætte dansk godkendelse.

6.4 Beskæftigelse inden for andre offentlige erhverv

Generelt kan det udledes af de modtagne høringssvar, at det ofte er en konkret vurdering, hvorvidt en person med dobbelt statsborgerskab kan komme i betragtning til et bestemt offentligt erhverv. Det kan dog ikke konkluderes, at der er en tendens til, at bestemte offentlige erhverv kun kan bestrides af personer, der ikke er i besiddelse af dobbelt statsborgerskab.

For så vidt angår Frankrig har den Franske Ambassade i København over for ministeriet oplyst, at det tidligere efter fransk lovgivning var tilfældet, at alene personer med fransk statsborgerskab kunne få ansættelse inden for offentlige erhverv. Den franske lovgivning er dog siden blevet ændret, således at det nu kun er inden for bestemte offentlige erhverv, at ansættelse forudsætter, at en person er fransk statsborger, f.eks. stillinger inden for forsvaret, politiet eller retsvæsenet, mens andre offentlige erhverv så som lærer, forsker eller læge kan besættes af personer, der er statsborgere i et EU- eller EØS-land.